

længe, siden jeg har haft den Fornøjelse at se Dem . . . De lever naturligvis til op over bægge Øren i Rughest, kan jeg tænke. Jeg vil haabe for Dem, at De kan svømme . . . for det er virkelig lidt fugtigt om Fødderne i denne Tid.“

„Ja, det er . . . en ret vanskelig Høst,“ svarede Emanuel uden at se op paa ham. — „Doktoren kommer maaske fra Sygebesøg?“

„Ja, De har faaet et brækket Ben i Deres Nærhed. Det er en Karl hos en af Gaardmændene, der har faaet sin Fod ind i et Kotøjr . . . naa, det var kun et Par „Ankelben“, som de siger herude paa Landet, saa det er ingen farlig Historie. Men lad mig nu ikke glemme det vigtigste! Jeg har en varm Hilsen til Dem fra Frøken Tønnesen, der rejste fra os for en Ugestid siden; hun bad mig udtrykkelig hilse Dem mange Gange, naar jeg traf Dem.“

„Er Frøken Tønnesen rejst,“ udbrød Emanuel uvilkaarlig og saa' i det samme op.

„Ja, hun havde egentlig lovet os at blive længere. Men jeg tror, hun længtes efter Byluften ude paa Strandvejen. De véd, hun er ingen Ynder af at „komme paa Græs“, som hun sagde. Hun blev dog akkurat længe nok til at kunne højtidelig holde Deklarationen af en Forlovelse hjemme hos